

LUCIE EN WILLEM

OF
DE AFGELEDEN KERSTVREUGDE
door
AGNES.

AMSTERDAM, HÖVEKER & ZOON.

LUCIE EN WILLEM

OF

De afgebeden Kerstvreugde

DOOR

A G N E S.

AMSTERDAM,
HÖVEKER & ZOON.

I.

„Wat ben ik toch blijde, dat het gauw Kerstfeest is,” zeide de kleine Willem M. tot zijn zusje Lucie, terwijl hij door het raam van zijns vaders huis stond te kijken, hoe de sneeuw daarbuiten in dichte vlokken nederviel. Het was een recht gure winterdag, en Willem zag hoe menig kindje voorbij zijn huis ging, bibberende van koude en begeerige blikken werpende in de groote huizen, die zeker goede beschutting gaven tegen wind en sneeuw. Juist dat koude wintergezicht had Willem doen voelen, hoe warm het in zijn huis was, en zoo was hij als vanzelf gekomen op de gedachte aan het Kerstfeest, als alles in huis licht en leven en vroolijkheid was; en dan die mooie kerstboom „dat is,” zeide hij, „het prettigste van alles.”

„Maar Wim,” zeide Lucie, met een vriendelijk stemmetje, „je weet nog niet eens, of we wel een kerstboom krijgen, mama heeft er nog niets van gezegd!”

„Wel dan zal ik het haar straks vragen, dadelijk als mama beneden komt. Wat zou me dát spijten! geen kerstboom! dan komen er ook geen ooms en tantes, en geen kinderen, he, dat zou nu heel jammer zijn! Vindt ge ook niet, zus?”

„Ja, zeker zou ik het jammer vinden, maar hoor eens Wim, je moet het toch maar niet aan mama vragen, als zij komt,

zij wordt altijd zoo bedroefd als ik er over spreek, en ik zie niet graag, dat mama huilt, jij wel?"

„Nee, zeker niet," zei Wim, „maar hoor eens Lucie," vervolgde hij, „waarom huilt zij dan toch zoo?"

„Och jongen, dat weet je immers wel; maar wacht, ik zal eens bij je komen staan, dan kunnen we eens zachtjes praten," en opstaande uit haar kleine stoeltje, waarin zij recht gezellig met haar pop had zitten spelen, ging Lucie naast haar broertje staan, die haar dadelijk een arm gaf, en zoo waren zij gereed om eens vertrouwelijk te babbelen.

„Luister eens," begon Lucie, „je weet wat er dezen zomer gebeurd is? Zie je, als Herman en Suzé er nu nog waren, dan zou alles weer net zijn als verleden jaar. Maar nu zij beiden weg zijn, nu is mama zoo bedroefd, en daarom krijgen we, denk ik, dit jaar geen kerstboom."

Hoe goed deze reden ook mocht zijn voor de ouders, Willem kon het niet spoedig zóo inzien. Trouwens hij was pas zes jaren oud, en ofschoon hij zich zeer goed een lief klein broertje en zusje kon herinneren, die voor een half jaar beiden kort na elkander gestorven waren, toch voelde hij hun gemis niet zóo, dat het hem beletten zou met blijdschap aan een kerstboom te denken.

Maar Lucie, die reeds negen jaren oud was, had meer begrepen van de bittere smart, die hare ouders drukte; en menigmaal had zij een wensch gesmoord of eene vraag ingehouden, die dat droevige feit in herinnering kon brengen. Hoewel nog zoo jong, toch bezat zij een teeder, gevoelig hart; en dat leerde haar op te merken wat haar ouders vreugde of droefheid kon veroorzaken. Eens had zij onverwacht over het naderend Kerstfeest gesproken, toen zij naast hare moeder

gezet en aan eenig handwerk bezig was. IJverig voortwerkende, lette zij weinig op de korte antwoorden, die zij kreeg, maar opziende bij de vraag: „Mama, krijgen wij weer net zoo'n boom als verleden jaar?” bemerkte zij, dat er groote tranen droppelden op het naaiwerk, dat mevrouw M. onderhanden had. Stillekens opstaande sloeg zij haar armpjes om moeders hals, en hare wang met kussen bedekkende, fluisterde zij zacht: „Maatje, lieve maatje, schrei toch zoo niet! ik zal er nooit, nooit weer over spreken, ik dacht er niet om!”

„'t Is niets, lieveling, aanstonds is het weer over,” was het snikkende antwoord, „wil je nu een beetje gaan spelen met Wim? Hij is zoo alleen bij Keetje; wil je dat doen?”

Aanstonds was Lucie heengegaan; maar sedert had het kleine meisje het nog niet weer gewaagd, over een kerstboom te spreken. Toch wilde zij er wel gaarne wat van weten; toen dus Willem er over begon, had zij spoedig alles verteld wat zij er over dacht; en daar stonden zij nu naast elkander, de lieve krulkopjes, met gezichtjes zoo ernstig als het weder daarbuiten.

„Weet je wat zus,” zei Willem, „willen we er eerst met papa over spreken? Papa zal toch niet huilen, groote mannen doen dat immers nooit?”

„Och Wim, dat is net hetzelfde, het is ook niet alleen om het huilen, maar om het bedroefd maken!”

„Is papa dan ook bedroefd?”

„Och, dat weet je wel! we gaan nu immers nooit meer naar boven om met papa krijgertje en haasje over te spelen. Dat is ook omdat hij dan altijd aan Herman en Suze denkt; maar dat weet je allemaal zelf wel.”

Ja, dat wist hij maar al te goed; wat had hij niet dikwijls

gevraagd of papa maar één keertje weer meê ging, maar hij had altijd uitstel gekregen; „later, lieveling,” was het antwoord, „als de zomer voorbij is;” — en toen de winter kwam — toen waren het weer drukke bezigheden! Nu besloot Willem het maar niet meer te vragen, en aan Lucie had hij gezegd, dat hij waehten zou totdat hij weer eens een ander broertje of zusje zou gekregen hebben; want dat hadden zij al sedert lang gewenscht, ja zelfs er om gebeden!

Papa kon dus niet geraadpleegd worden; Keetje de kindermid werd eveneens afgekeurd. Tantes en ooms buitenshuis konden ook niet helpen — dus, was er dan bij niemand raad?

„Ja toch wel bij iemand,” zei Willem, die eensklaps op de heerlijke gedachte kwam, dat Klaas, de tuinman, het zeker wel kon doen! „Ja, ja,” zeide hij, „die kan het stellig, zus, hij heeft ook een kindje gehad, dat is ook gestorven, dat heeft Klaas mij zelf verteld, eergisteren toen ik bij hem geweest ben; o Lucie, zoo'n mooie vertelling, en hoor eens, weet je wat ik gezien heb? . . . . Klaas hilde!”

„Zoo?” zeide Lucie, „en je hebt gezegd, dat groote mannen nooit huilen!”

„Nu ja; maar niet erg, zoo maar eens eventjes, weet je!”

Lucie begreep het zeer goed, maar al het geheimzinnige, dat er voor Willem in gelegen was, ging voor haar verloren. Haar gezichtje werd hoogrood gekleurd, toen zij zacht tot hem zeide:

„Wim, ik weet nóg beter!”

„Wie dan?”

„Den Heer Jezus!”

Zóover had Willem niet gedacht, en fluisterend herhaalde

hij: „Ja, den Heer Jezus! Het Hem vragen, dat is bidden, niet, zus?”

„Ja Wim!”

„Mag ik het doen, Lucie?”

„Ja, maar wanneer?”

„Van avond!”

„O, jongen, dan hoort mama het immers.”

„Dat is waar; maar dan ga ik niet aan mama's schoot, maar vóór mijn ledikantje bidden!”

Het binnenkomen van hunne mama, vergezeld van een oom en tante verhinderde de kinderen hun gesprek voort te zetten. Beiden waren recht in hun schik met dat bezoek, en als gewoonlijk hadden zij zoovele vragen te doen over allerlei zaken, dat mevrouw M. glimlachend zat toe te luisteren, en zich in stilte verheugde, dat hare droefgeestigheid hare kinderen zoo weinig verhinderde vroolijk te zijn.

Want waarlijk, zij had wel reden tot droefheid, die lieve moeder! Nu zes maanden geleden, wat al drukte en leven in dat gezin! Vier jonge levendige schepseltjes gaven haar heel wat te doen; en menigmaal was zij blijde geweest, als zij allen des avonds rustig sliepen, en zij eenige oogenblikken met haren echtgenoot kon samenzijn, zonder door de kleine levenmakers gestoord te worden. De heer M. moest zeer dikwijls van huis zijn, en kon zich dus weinig met vrouw en kinderen bezig houden. Maar als hij tehuis was, dan was er altijd één uurtje dat allen tezamen waren. Niet zoodra was het middagmaal genuttigd, en de goede God voor elken zegen hartelijk gedankt, of al de kinderen drongen zich tegen papa aan, die het kleinste kindje op den arm nemend, met allen naar de kinderkamer ging. Dat was dan daar een leven van belang; stoejen en

springen en dansen en zingen, dat dikwijls hooren en zien vergingen, en vooral de kleintjes kraaiden van plezier!

Maar eens op een dag was het stil, o zoo stil in huis. Herman, een knaapje van drie jaren oud, was plotseling ziek geworden, en een dag later openbaarde zich het roodvonk. Alles, wat de kunst vermocht, werd aangewend, maar niets mocht baten. Steeds nam de koorts in hevigheid toe, en namen de krachten van het lieve kind af. Maar nog een andere beproeving wachtte de bedroefde ouders. Ook de kleine Suze werd aangetast; en na vijf dagen van onafgebroken waken en zorgen en bidden, begrepen de ouders dat er geen hoop meer was. O, wie zou kunnen uitdrukken, wat er geleden werd in die bange dagen! Alleen door aanhoudend gebed konden zij de kracht verkrijgen, die noodig was, om hunne lievelingen aan den Heer over te geven. Dit geschiedde! Op den tienden dag, nadat Herman ziek geworden was, haalde de goede Herder de beide lammetjes tehuis; en knielden de ouders bij hunne bedjes neder, niet om met woorden, maar om slechts met tranen te smeeken om kracht en kalmte in deze donkere ure.

En de Heer verhoorde hun gebed. Langzamerhand kwam de gedachte in hun hart postvatten, hoe veilig en geborgen hunne kindertjes waren in dien heerlijken hemel, waar reeds zoovele andere kindertjes waren voorgegaan, en waar zij allen kunnen genieten van de heerlijke dingen, die ook voor kinderen zijn weggelegd.

Na de begrafenis werden de bezigheden hervat. Lucie en Willem moesten hunne lessen leeren als vroeger, en meer dan ooit moesten zij nu elkander vermaken. Toch waren het sombere dagen voor hen. In hunne smart verdiept dachten de

ouders in het eerst niet genoeg aan het tweetal, dat hun was overgebleven; en eerst toen zij bemerkten hoe ernstig, ja treurig hunne gezichtjes stonden, toen ontwaakte als met dubbele kracht de liefde voor beiden in het ouderhart.

Toen begon ook de oude vroolijkheid weder te ontwaken! Het speelgoed werd voor den dag gehaald en alles zou weer, zooals Wim zeide, „heel blij” zijn geweest, als papa maar het gewone speeluurtje had doen wederkeeren. Maar reeds hebben wij het gezegd, dát kon hij niet doen; en Willem wachtte, of niet een ander broertje of zusje papa daartoe zou overhalen.

Zoo stonden de zaken op den dag, waarvan wij spraken, toen de kinderen verrast werden door een bezoek van een geliefden oom en tante, en zij heel veel vragen hadden te doen over allerlei dingen.

Eensklaps kwam voor Willems aandacht ook het Kerstfeest, en alles vergetende, wat hij zijn zusje beloofd had, zeide hij: „Oom, als het Kerstfeest is, komt ge dan ook bij. . . .” daar bleef hij steken, kreeg een hooge kleur, en keek verschrikt naar Lucie, die op hare beurt hem zoo ernstig aankeek, dat mevrouw M. zeer verwonderd nu den een dan den ander aanzag, alsof zij wilde raden wat hiervan de oorzaak was.

Het binnentreden van een derden bezoeker verhinderde haar ophelderingsen te vragen, en zoo dacht zij er niet aan vóór des avonds, toen door Willems gedrag haar alles in herinnering gebracht werd.

Voordat wij echter vernemen wat er des avonds gebeurde, zullen wij eerst eens nader kennis maken met een persoon, die reeds eenmaal in ons verhaal genoemd is, namelijk Klaas de tuinman. Om hem goed te leeren kennen, zullen wij teruggaan drie dagen vóór den dag, waarop ons verhaal begint, toen Klaas, van Willem vergezeld, naar het kerkhof ging, om te zien, of er ook iets aan het grafje der kleintjes moest gedaan worden. Willem, die nooit lang kon stilzwijgen, had weer eene menigte vragen te doen, die door Klaas zeer vriendelijk werden beantwoord. Willem hield veel van den ouden tuinman, en vond het recht aangenaam eens vertrouwelijk te kunnen praten. Het knaapje was niet zoo opgeruimd als gewoonlijk; 's morgens had hij afscheid genomen van papa, die voor een paar weken van huis moest, en dat had hem treurig gestemd.

„Klaas,” vroeg hij dan ook weldra, „gaat gij ook wel eens van huis voor een heeleboel dagen?”

„Neen jongeheer, wel eens voor twee of drie.”

„Dat is niet lang genoeg, het moet langer wezen.”

„Hoe lang dan?”

„Drie weken!”

„Dat is langer,” zei Klaas, „maar toch niet heel erg lang!”

„Ja, maar het lijkt toch zoo,” zei Willem; „weet je, Klaas, papa is van morgen op reis gegaan voor drie weken, en dat vind ik toch zóo naar!.....”

„Dat geloof ik,” zei Klaas, „maar overal komt een eind aan, mijn beste; en de drie weken gaan wel weer gauw om; denk eens wat een pret als papa dan weer tehuis komt! Kom, kijk maar weer eens vroolijk, en denk maar veel aan het tehuis komen, dan duurt de tijd in het geheel niet lang meer.”

Indien Willem eens had opgekeken, en het begrepen had,

dan zou hij gezien hebben hoe de oude tuinman naar boven zag, alsof ook hij aan een heerlijk tehuis komen dacht! Maar knaapjes van zes jaren oud kunnen nog zoo ver niet denken, en dus verdiepte Willem zich in de vreugde, waarvan Klaas gesproken had. Zijn vriendelijk gezichtje werd zoo helder als een zonnetje, en vroolijk opkijkende, zeide hij: „Ja, ja, dát zal ik doen, Klaas; o dat is zoo heerlijk als ik met mama en Lucie naar de spoor mag gaan. Dan kijk ik aldoor of ik den trein zie, en als ik papa dan zie aankomen, dan zou ik wel naar hem toe willen vliegen; maar mama houdt mij altijd zoo sterk vast, dat ik niet kan loskomen.”

„Juist, juist,” sprak Klaas, „zoo gaat het, en dat is goed ook, lievert! Mama weet het 't best, niet waar?”

„Zeker,” zei Willem.

Zij waren nu op het kerkhof gekomen, en gingen vervolgens naar het grafje der kleintjes. Alles was door elkaër gewaaid, de bloempotjes omgevallen, en het was dus zeer noodig dat Klaas het weer eens netjes in orde bracht. De dorre blaadjes werden afgeplukt, en daarna het geheele plekje netjes opgeharkt. „Zie zoo,” zeide Klaas, „als het nu gaat sneeuwen, dan wordt alles heerlijk toegedekt, en als de zomer komt, krijgen we mooie roosjes.”

Willem zocht naar een mooi takje aan de sparreboompjes. „Ik moet er een medebrengen voor mama, Klaas, dat heeft zij zoo gaarne. Is dat een mooi takje?”

„Ja heel mooi, neem dat maar mede, willen we nu gaan?”

„Ja, maar nog eventjes, hoor eens Klaas, zij komen nooit

weer tehuis, wel?" dit zeggende wees hij op het grafje van zijn broertje en zusje.

„Niet weer in uw huis, beste kind, maar dat behoeft ook niet; zij zijn nu in een veel mooier huis dan het uwe, en zij hebben het goed, daar kunt ge op aan.”

„Maar zij hebben nu toch mama en papa niet, en Lucie en mij.”

„Zij hebben nu den lieven Heiland, jongenlief, en dat is nog beter!”

„Doet Hij dan net als papa, Klaas, kust Hij de kindertjes ook?”

„Zeker, zeker! ge weet wel wat Hij deed toen Hij op aarde was? Hij nam hen op zijn schoot en in zijne armen, zoo zacht en zoo vriendelijk, en zeker Hij heeft toen Hij hen zegende, hun ook een kus gegeven. De kindertjes moesten allen weer naar huis gaan, maar ik denk, dat zij dat uurtje bij dien lieven Heer nooit hebben vergeten!”

„Waarom mochten ze toch niet bij Hem blijven, Klaas?”

„Wel, ik denk dat zoo iets niet kon. Weet ge, op een andere plaats in den bijbel staat geschreven, dat de Heer Jezus niet een eigen plekje had, waar Hij slapen kon; dus kon Hij ook geen kleine kindertjes bij zich houden. Maar Hij wist wat beters! Hij beloofde aan die lieve kindertjes een ander huis in zijn heerlijken hemel, en dat heeft Hij voor hen gereed gemaakt! De kleintjes, die daar nu zijn, willen nooit weer teruggaan, zij zijn daar nooit ziek, hebben geen pijn, en denkeens, zij doen ook nooit meer kwaad. Is dat nu niet beter dan hier op aarde in het mooiste huis?”

„O ja,” zeide Willem, „maar Klaas, komt de Heer Jezus nu alle kindertjes halen?”

„Niet allen; vele kleine kinderen laat Hij eerst groote menschen worden, en dan mogen zij pas komen.”

„Zou Hij mij ook komen halen, Klaas?”

„Ik weet het niet, kindlief, maar ik hoop het niet! Uw papa en mama hebben al zooveel moeten missen!”

„Ik wou ook liever hier nog blijven, en eerst een groote man worden!”

„Goed, mijn lieve, ik hoop dat de lieve Heer u ook groot zal maken, en goed er bij, en dat uw papa en mama dan nog heel lang gelukkig met u zullen leven; want och, het is zoo droevig als ouders hunne kinderen moeten missen; daar weet ik van meê te praten!”

„Heb je ook kindertjes gehad, Klaas?”

„Maar één, jongeheer, maar één!”

„Was het een groot of een klein kindje?”

„Een groote jongen van veertien jaar!”

„Is hij ook naar den hemel gegaan?”

„Ik hoop het, ik hoop het!”

„Heb je erg gehuild, Klaas, en de tuinvrouw ook?”

„Och lievert, hoe zou ik je dát kunnen vertellen! We hadden maar één kind, een lieven besten jongen, en hij is eigenlijk niet ziek geweest, weet je, zooals uw broertje en zusje; hij is — verdronken!”

„O Klaas!” . . . .

„Als ge eens weer bij me komt, zal ik wel verder vertellen; we moeten nu naar huis gaan, jongeheer,” — en Klaas keek zóo vreemd, dat Willem later met recht aan Lucie kon vertellen, dat hij „Klaas had zien huilen!”

Dien avond zat Klaas in zijn huisje en dacht na over het gesprek, dat hij met Willem gehouden had. „Neen,” zeide hij in zichzelf, „ik kon het hem niet vertellen, 't is zoo'n droevige geschiedenis, ik zou het lieve kind nog treuriger gemaakt hebben. Maar hij zal het mij wel komen vragen; als er zoo iets is, dat hij weten wil, dan kom ik er niet gemakkelijk af.”

En zoo was het; den volgenden dag, even nadat Klaas en zijne vrouw hun middagmaal gebruikt hadden, werd er zachtens aan de deur geklopt.

„Binnen,” riep de tuinvrouw, de deur ging open, en daar stond de lieve krullebol, met zijn donkere oogen vriendelijk naar binnen kijkende.

„Mag ik een beetje hier komen?” zeide hij vriendelijk. „Ik mag van mama een uurtje wegblijven!”

„Zeker, beste kind, maar ik heb geen speelgoed in mijn huis, geen kruiwagens en harkjes en al dat gedoe!”

„O, dat is niets, Klaas, ik heb mijn mooiste prentenboek meêgebracht, wil je dat eens zien?”

„Heel graag; maar ik zal eerst mijn pijpje stoppen, en dan doe ik meê.”

Een poosje later waren beiden zeer aandachtig aan het prentjes kijken, van welke gelegenheid de tuinvrouw gebruik maakte, om naar de keuken te gaan, en iets lekkers gereed te maken voor Willem. Zij was altijd geneigd de kinderen van „het huis,” zooals zij hen noemde, een beetje te bederven.

Klaas en Willem vermaakten zich zeer, maar de goede man begreep heel goed, dat het doel van Willems komst niet was, om prentjes te kijken. Hij moest een begin vinden voor „de vertelling,” zooals Wim het noemde, en toch zag hij er tegen

op. Eindelijk zagen zij eene plaat, waarop een hond geteekend was, die een kind uit het water haalde.

Dat was de gewenschte inleiding.

„Klaas,” begon Willem, „had je ook geen hond?”

„Een hond? Waarvoor?”

„Om, je weet wel, om uw jongen te —

„O, ik begrijp u al! Neen lievert, een hond had ik niet, en die kon hem ook niet helpen, hij was zoo zwaar en zoo groot, haast zoo groot als ik!”

„Wil je me eens vertellen hoe het kwam?”

„Och jongeheer, het is een korte maar droevige vertelling. Mijn jongen moest een boodschap doen, waar haast bij was. Het was winterdag, en het had hard gevoren, zoodat hij om den weg korter te nemen, over het ijs ging. Op eene plek was het ijs zwak; toen hij er op liep, brak het, en onmiddellijk verdween hij in de diepte. Sommigen zeggen, dat hij om hulp riep; anderen dat zij hem zagen zinken; zooveel is zeker, dat men dadelijk aan het zoeken ging, maar tevergeefs. Een der mannen kwam mij halen, en o jongeheer, ik ben toen zoo benauwd geweest. Ik stond aan den kant, en riep hem bij zijn naam telkens en telkens weer, maar zij vonden hem niet. Ik geloof, dat ik dáar, op dat plekje een oud mannetje geworden ben, want alles was anders toen ik naar huis ging. Ik durfde bijna niets tegen de tuinvrouw zeggen, en bad onderweg maar niets anders dan dit éene: Och Heere, help mij toch! En Hij heeft ons geholpen, de lieve Heer. Mijn jongen is nooit gevonden, en het is ons altijd alsof hij nog terug moet komen. Boven, op het kleine kamertje staat zijn ledikant nog altijd zooals hij het gebruikte, en wij hebben nog zijn kleeren en alles wat van hem was, bewaard!”

„Maar hij komt toch nooit weer, niet waar, lieve Klaas?”

„Neeen jongeheer, nooit, nooit weer;” en er rolden tranen over de wangen van den goeden ouden man, toen hij dat zeide.

„Klaas,” zeide Willem met een bevend stemmetje, „kijk eens, wil je mijn mooi prentenboek hebben?”

„Dank je, lievert, ik wil het wel houden, om het nog eens te zien; ik heb zelf ook een heele boel boeken, maar zoo'n mooi prentenboek bezit ik toch niet.”

„O, ik heb er een heeleboel, houd het gerust, Klaas!”

't Was een zeer ongeschikt presentje, maar de bedoeling was, om Klaas te troosten, en dat deed het ook waarlijk!

„Nu jongeheer, nu moeten we gaan, ik zal u wegbrengen tot aan de achterdeur van „het huis,” en dan ga ik gauw aan mijn werk.”

Willem liep even naar de keuken, kreeg een „lekker hapje” en was spoedig met den tuinman op weg naar huis.

We vatten nu den draad van ons verhaal weder op, en verplaatsen ons in gedachten in de slaapkamer van mevrouw M. Het is halfacht, en Lucie en Willem zijn gereed om te gaan slapen. Gewoonlijk knielden zij aan den schoot hunner moeder neder, die dan eerst voor en met hare kinderen bad, en hen daarna zelf liet bidden. Dit gebed mocht niet uit het hoofd geleerd zijn, de kinderen waren gewoon alles aan den lieven Heiland te vertellen of te vragen, zooals het in hun hartje was, en dat geschiedde ook dien avond. Zoodra mevrouw M. hare kindertjes had aanbevolen in de zorg en liefde des Heeren was het de beurt van Lucie.

Op eenvoudige en kinderlijke wijze bad zij om alles, wat haar in de gedachten kwam, en tevens of de Heer voor haar en voor papa wilde waken en zorgen.

Nu moest Willem beginnen, maar zeer tot verwondering van zijne moeder stond hij op, en zeide: „Mama, ik wou graag vóór mijn bedje bidden vanavond!”

„Zoo lieve, dat is goed, ga dan maar heen, dan zullen wij op u wachten.”

Daar stapte het lieve kereltje heen in zijn witte nachtjaponnetje, en in de aangrenzende kamer gekomen knielde hij voor zijn ledikantje neder, en begon toen zeer tot verbazing van mama en Lucie zóo hard te bidden, dat zij elk woord duidelijk konden verstaan.

Dit bad hij:

„Lieve Heer Jezus, wil U mij van nacht bewaren?” Dit was zoo zijn gewone aanhef. Na een oogenblik wachtens ging hij eenigszins haastig voort: „Lieve Heer, ik wou U nog bidden om een andere japon voor mama; en om een anderen tol, want de mooie, dien ik van oom heb gekregen, is weg, en ik kan dien niet terugvinden. Wil U papa weer vroolijk maken, en lieve Heer, Lucie en ik wilden zoo graag een kerstboom hebben, maar het kan niet als mama er om huilt.” Nogmaals wachtte hij een oogenblik en ging toen voort: „Wil U ook een ander kindje geven aan mama, en een groot kind aan Klaas, onzen tuinman. Bewaar papa, en maak mij een grooten jongen net zooals papa is, om Jezus wil, Amen.”

Zoolang hij bad bleef mevrouw M. in gedachten voor zich staren, totdat Willem haar toeriep: „Mama, komt u? ik klim er al in!” Toen stond zij op, ging naar zijn bedje, en terwijl zij hem teeder omhelsde, zeide zij: „Slaap wel, lieveling, straks komt mama nog eens naar u kijken!”

Evenzoo hielp zij Lucie, en eer een kwartier verloopen was, waren beide kinderen heerlijk in slaap, en had mevrouw M. zelve tijd tot rustig nadenken.

Had zij hare kinderen begrepen? Voorzeker, dat getuigden hare tranen en hare woorden, toen zij als tot zichzelf zeide:

„Die lieve schatjes, wat heb ik hunne vreugde verhinderd en droevige gedachten in hunne harten gegeven. Hoe dikwijls heeft Willem mij gevraagd om een andere japon aan te trekken, en telkens ontbrak mij de moed, en zag ik de noodzakelijkheid niet in, om hem uit te leggen, dat ik vooreerst deze nog moest dragen. Eens heb ik hem afgescheept met te zeggen, dat ik eerst nog een andere moest laten maken.”

„O Heer,” bad zij toen, „vergeef mij, wat ik hierin verkeerd deed, en geef mij de kracht om op het feest van uwe geboorte mijne kinderen al die vreugde te bereiden, die Gij onder mijn bereik hebt gesteld!” Op deze wijze voortgaande bracht zij al hare droefheid aan de voeten van Hem, die ook gekomen is, om alle treurigen te troosten. Langzamerhand werd het vrêdig en rustig in hare ziel, en zeker de lieve krullebol, die in gindsche kamer zoo heerlijk lag te slapen, vermoedde er niet het minste van, hoe hij dien dag had bijgedragen om zijne moeder tot vreugde te zijn.

Vijf dagen vóór het Kerstfeest kwam papa tehuis, en bij die gelegenheid had mama een andere japon aangedaan.

„Alles wordt weer blij,” juichte Willem, „en mama, krijgen we nu ook een” — hier hield hij op, maar zijne moeder zag

hem vriendelijk aan, en zeide: „Een kerstboom, niet waar? Zeker ventje, nu papa weer tehuis is, zullen we een blij Kerstfeest vieren en een mooien boom gereed maken. Is het nu goed?”

„Heerlijk, mamatjefief, u krijgt tien kussen vandaag;” en de daad bij het woord voegende, omhelsde hij haar teederlijk.

Toen de kinderen in het gewone speeluurtje zich met elkander vermaakten, zeide Willem tot Lucie: „Zus, heb je wel gezien, mama hilde niet toen zij over den kerstboom sprak, en mama had een mooie japon aan, papa is weer tehuis, allemaal blijde dingen, hè zus?”

„Nou heel blij,” zei Lucie, „maar hoor eens, Wim, weet je hoe het kwam dat mama niet hilde?”

„Neen, weet jij het?”

„Ik denk, dat het van het bidden komt!”

„O ja, dat is waar, van mijn bidden hè?”

„Ook van het mijne, Wim.”

„En je hebt niet hetzelfde gebeden als ik!”

„Ja wel, maar wéet je wanneer?”

„Neen zus.”

„'s Avonds als mama weg was, in mijn bedje!”

„O, dat wist ik niet,” was het verbaasde antwoord.

Het Kerstfeest kwam, en bij het gezicht van een mooien kerstboom werd een recht huiselijk feest gevierd. Alleen ontbraken dit jaar de vele gasten, van welke Willem altijd droomde; maar dat was gemakkelijk te vergeten bij de vele mooie presenten, die hij kreeg. Een zeer fraaie tol verrukte hem niet weinig, en de geschenken, die ook voor anderen waren

aangebracht, verhoogden het feestgenot! Willem had aan mama en Lucie de geschiedenis meegedeeld van den zoon des tuinmans, en op aandoenlijke wijze de droefheid geschilderd, die nog in het hart van den ouden man leefde. Zij hadden toen besloten hem op het Kerstfeest eens te verblijden, en te dien einde werd een fraai schilderij gekocht, voorstellende, hoe de Heer Jezus bad in den hof van Gethsemane; en daaronder de woorden: Vader, niet mijn wil, maar de uwe geschiede. Klaas was diep getroffen, toen hij dit geschenk ontving, en meer dan ooit beminde hij het knaapje, dat hij als den voornaamsten bewerkker van dat feestgeschenk beschouwde. Wat zou hij wel gezegd hebben, als hij geweten had hoe getrouw elken avond de bede werd opgezonden: „Lieve Heer, geef Klaas den tuinman toch een groot kind!”

Wij zullen zien of ook deze bede verhooring vond!

Drie jaren zijn voorbijgegaan, en andermaal wordt er in het huis van den heer M. een kerstboom gereed gemaakt. Nu is het niet zoo stil als op dat eerste Kerstfeest, waarvan wij spraken, want zie eens wie daar binnenkomen? Eerst papa en mama elk met een kind op den arm. Twee broertjes waren geboren en verhoogden de blijdschap en vreugde, en ook de drukte in huis. Dan volgen oom en tante, van Lucie en Willem vergezeld, die beiden reeds groote kinderen geworden zijn. Daarna nog andere familieleden, grooter en kleiner, en ten slotte de dienstboden, in wier midden zich ook de tuinman en zijne vrouw bevinden. Maar zij zijn niet alleen gekomen, neen, aan hunne zijde gaat een fiksche opgeschoten knaap, die er goed

gezond en levendig uitziet. Wie is die knaap, en hoe zijn zij aan hem gekomen?

Om dit te vertellen moeten wij eenige maanden teruggaan.

Het was in het begin van den zomer. Mijnheer en mevrouw M. zaten met hun oudste kinderen aan het ontbijt, toen de deur geopend werd, en eene dienstbode binnentrad met de woorden: „Mijnheer, daar is het zoontje van de weduwe Dammers, die u even wenschte spreken!”

„Laat hem maar hier komen, Mina,” en eenige oogenblikken later trad de knaap binnen.

„Wel Ko, hoe is het met uwe moeder?”

„Slecht mijnheer, heel slecht, en moeder heeft mij gezonden, om u te verzoeken nog eens te komen; maar het kan niet lang duren, mijnheer, want moeder is zoo erg zwak; ik kan haar bijna niet meer verstaan!”

Terwijl hij dit zeide keek hij droevig verlegen voor zich; de arme knaap was op het punt van te schreien, maar dat durfde hij niet, en daarom bedwong hij zich zooveel mogelijk.

„Ik zal dadelijk komen, Ko, ga dat maar aan uwe moeder zeggen” De jongen vertrok, en een half uur later zat de heer M. aan het sterfbed van vrouw Dammers. Zij was niet onvoorbereid, de arme vrouw, voor de groote dingen, die voor haar aanstaande waren; al hare zorgen en bezwaren waren bijna geëindigd, als er nog niet éene zaak was geweest, waarover zij zich zeer verontrustte. „Wat zal er worden van mijn kind?” zoo zuchtte zij gedurig. En toen zij eindelijk haar einde

voelde naderen, besloot zij den heer M. deze groote zorg mede te deelen.

„Wees gerust, goede vrouw,” zeide hij, „zoolang ik leef zal uw kind het goed hebben. Dank den Heer, dat Hij mij middelen heeft gegeven, om u deze zorg te ontnemen, en geloof het vast, dat Hij zijne beloften zal waarmaken, en voor uw kind een Vader zal zijn.”

Vertrouwende op de liefde des Heilands, en op zijne verzoe- ning bouwende, was zij een uur later in vrede ontslapen.

Aan den middag van denzelfden dag wandelden Lucie en Willem door den tuin naar de woning van Klaas. Zij hadden een gewichtige boodschap te doen, en waren niet weinig in spanning hoe het zou afloopen. Zij waren namelijk sedert een uur tot den wensch gekomen, dat Klaas, de tuinman, den armen Ko Dammers als zijn kind zou willen aannemen in plaats van den zoon, dien hij verloren had. Zeer begaan met het lot van den armen jongen, die weldra geen moeder meer zou hebben, hadden zij sinds zijn vertrek middelen beraamd hoe zij den knaap zouden helpen. „Hij moet vooreerst maar hier komen,” had mama gezegd, „maar hoe het verder met hem gaan zal weet ik niet! Ik weet ook waarlijk niet waar ik hem zal laten slapen, ge moogt mij wel eens wat helpen bedenken, lieve kinderen.”

„Is mijn bed niet groot genoeg, mama?” vroeg Willem.

„Neen lievert,” zei mevrouw M. met eenigen schrik, „dat kan niet!”

„O mama, weet u wie een bed heeft, en een kamertje?”

„Neen, wie dan?”

„Klaas de tuinman!”

„Maar, die zal dat niet aan Ko willen geven, jongenlief!”

„Jawel mama, hij heeft nu immers geen kind meer.”

„Nu, maar daarom nemen de menschen maar niet dadelijk een ander kind!”

„Hoor eens mama,” begon Lucie, „Klaas moest hem maar heelemaal nemen, en altijd houden, dan kan hij Klaas in den tuin helpen!”

„Ja, ja, dat is nog beter,” besliste Willem, „dat kan hij het beste doen!”

„Maar kinderen, bedaart toch eens, dat gaat waarlijk niet aan; wij kunnen zulk een groot kind maar niet dadelijk zoo aan Klaas zenden!”

„Maar mama, het moet juist een groot kind wezen!”

„Nu ja lieve, maar heusch ik durf het Klaas niet vragen!”

„Mogen wij het dan doen?”

„Als papa het goedvindt, ja dan moogt ge het hem eens voorstellen.”

Papa keurde het niet af, en daar gingen zij dus.

„Lucie, jij moet het eerst vragen, hoor!”

„Doe jij het maar, Wim, je bent nu al een groote jongen!”

„Ja, maar jij bent de grootste van ons beiden, dus jij moet beginnen!”

Zij waren aan de deur gekomen en klopten zachtkens aan.

Eenige oogenblikken later stonden zij voor Klaas, die niet begrijpen kon, wat er gaande was.

„Klaas,” begon Lucie na eenige oogenblikken, „het kompliment van mama, en dat vrouw Dammers van morgen gestorven is.”

„Zij had een grooten jongen,” vulde Willem beschroomd aan.

„Zóo,” zei Klaas, „dat is jammer, die arme vrouw; ik heb haar best gekend, en dien jongen ook; wel, wel, dat is droevig voor hem!”

Lucie wist niet wat nu verder te zeggen, en Willem wist niets beter dan te verklaren:

„Mama heeft geen bed en geen kamertje voor hem, Klaas!”

„Niet jongeheer, wel ik denk dat uw papa hem wel naar het weeshuis zal zenden!”

„Neen Klaas,” hervatte Lucie, „dat kan niet, hij is al te oud, en ik geloof dat hij ook van buiten komt.”

„Zoo waarlijk!”

„Klaas, mag hij niet hier slapen?” begon Willem weer.

„Wil je hem niet heelemaal nemen, Klaas?” vervolgde Lucie.

„Lieve hemel, kinderen, wat vraagt ge me daar? Ik een grooten jongen in huis nemen, daar heb ik nooit aan gedacht!”

„Och Klaas, denk er dan nu eens aan,” pleitte Lucie; „hij heeft geen vader en geen moeder en geen vrienden meer, niets, heelemaal niets!”

Klaas bleef in diepe gedachten verzonken nederzitten. De beide kinderen wachtten steeds op een antwoord, maar het kwam niet; eindelijk besloot Willem nog eene poging te wagen. „Klaas, hoor eens aan je oor, ik moet je nog even wat zeggen, en het hoofd van Klaas in zijne armpjes nemende, zeide hij: „Klaas, ik heb aan den Heer Jezus gevraagd of Hij u

een kindje wou geven, een heel groot kindje. Ko is een groote jongen; wil je hem nu niet nemen?"

„Hoort eens, lievertjes, ik zal er eens over denken, en er ook eens met de tuinvrouw over spreken. Gaat nu maar naar huis, als ik het dan doe, dan zal ik het wel eens komen zeggen.”

De kinderen keerden naar huis terug, en brachten een zeer teleurstellend verslag uit. Mama predikte geduld, en moest dit gedurig herhalen, toen er twee dagen verliepen, en zij nog niets wisten. Eindelijk op den derden dag bracht papa zelf een bezoek aan Klaas, beloofde hem ondersteuning, en bracht de blijde tijding tehuis, dat de arme wees voortaan een vader en eene moeder zou terugvinden in Klaas en zijne vrouw.

„Mogen wij het nu ook aan Ko gaan vertellen, papa?" vroeg Lucie.

„Ja kinderen, dat mag wel, komt, kleedt u aan, dan gaan wij hem dadelijk opzoeken.”

Zij kwamen aan het huisje der weduwe, en vonden den armen Ko in een moedelooze houding zittende op een bankje voor het bed van zijne moeder. „Hij wil er niet vandaan, en niet eten of drinken,” zeide eene buurvrouw, die het huisje een weinig in orde hield; „ik kan niets met den armen jongen beginnen!”

„Nu kinderen, gaat nu eens naar hem toe; en vertelt hem uw nieuws eens”, zeide de heer M. zacht.

Zij traden vooruit, maar Willem keek eenigszins schuw naar de bedstede, waarin hij begreep, dat de moeder van Ko lag. Hij keerde dus terug, en zeide zacht: „Ik blijf liever bij u staan, papa!”

Lucie keek niet om, maar ging rechtstreeks op Ko af, en vriendelijk zijne hand in de hare nemende, zeide zij:

„Ko! papa en wij zijn hier gekomen om u te vertellen, dat ge een ander huis zult krijgen, en dat ge dicht bij ons moogt wonen.”

„Och jongejuffrouw, maar ik heb toch geen moeder meer, en ik ben toch een wees,” zeide Ko wanhopig.

„Maar Klaas onze tuinman is een lieve man, en de tuinvrouw is heel vriendelijk, Ko, en eerst hebben zij ook een jongen gehad, en die is verdronken. Wilt gij nu niet bij hen gaan wonen, Ko? Het is een prettig huisje, en ik wou het zoo graag, en Wim ook, en vooral papa en mama!”

Het antwoord was, dat Ko voor het eerst sedert zijn moeders dood in tranen uitbarstte. Lucie keek toen zóo hulpeloos naar papa, dat deze opstond en haar tehulp kwam.

Hij sprak eenigen tijd vriendelijk en verstandig met Ko, en het duurde niet lang, of deze begon de zaken helder in te zien. Hij was den heer M. zeer dankbaar voor deze beschikking, en beloofde goed zijn best te zullen doen.

Toen zij heengingen keerde Lucie zich nog even om, en beschroomd naar Ko heengaande, gaf zij hem vriendelijk de hand, en tevens heel zacht een kus op zijn wang, terwijl zij fluisterend zeide: „Zult ge nu niet meer zoo huilen, Ko?”

„Neen jongejuffrouw, nooit weer,” was het antwoord.

Ko kwam bij den tuinman inwonen, en hoewel hij veel af en aan te leeren had, zoo hadden zij nimmer spijt hem als hun kind te hebben aangenomen.

Keeren wij thans tot het gezelschap terug, dat de feestzaal

is ingetreden. Wij hebben reeds gezegd wie er aanwezig waren, en onder allen ook den tuinman met zijne vrouw en Ko opgemerkt. Allen verzamelden zich nu om den boom, en vervolgens om papa, die op recht duidelijke wijze de heerlijke Kerstgeschiedenis mededeelde. Allen luisterden aandachtig toe, en veel werd er dien avond van den lieven Heiland gezegd, en vooral daarop gewezen, dat Hij een verhoorder der gebeden is. Dat wisten velen bij ervaring, en wij hebben het reeds gezien, dat het niet alleen de groote menschen waren; neen, ook kinderen kenden Hem bij dien gezegenden naam.

Toen allen hunne geschenken hadden ontvangen, was het tijd om huiswaarts te gaan. Allen waren meer dan voldaan; en recht dankbaar voor den rijken zegen, dien avond genoten, scheidde men van elkander.

„Wat hebben we een heerlijk dagje gehad,” zeiden Lucie en Willem, toen zij gereed waren om te gaan slapen; en toen zij eenige oogenblikken later in diepe rust nederlagen, knielde niet ver van hen verwijderd een dankbare knaap op zijn eenzaam kamertje neder, vouwde eerbiedig de handen, en met gebogen hoofd fluisterde hij hoorbaar: „Ik dank U, o God, Vader in den hemel, voor de groote liefde mij armen wees bezwen. Maak mij goed en verstandig, Heere. Zegen mijne pleegouders, en o lieve Vader, nu ik niets heb, en niets geven kan, en omdat Gij alles hebt, zegen met uwe gaven ook de lieve menschen in het huis, o Heer. Waak Gij over de kinderen, en vooral over dat lieve engeltje, dat eens zoo vriendelijk was voor mij, toen ik zoo treurig nederzat. Geef mij een nieuw hart o Heer, en uwen Heiligen Geest, om Jezus wil, Amen!

Druk v. J. Bouman Amst.